



LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj. núm. 20, botiga BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA 3 rals Gub. Puerto-Rico 18 rals, Estranger, 18 rals.



SOTA CERO.



RA jove, guapet, intrèpit... y més que tot aixó, era nebot del seu oncle.

Al seu oncle tothom lo coneixia. Home de sort y de audacia, la seva intervenció personal vá cambiar tres ó quatre vegades distintas la sort de la nació.

Fins que vá ferse vell... y ja se sab, «caldera vella, bonys y forats».

Pero hi ha un altre ditxo que assegura que «gallina vella fá bon caldo.»

Y al considerar que la gallina de que tractém havia picossat durant tota la seva vida, de primer al rededor del trono de donya Isabel II; més tart en los camps d' Alcolea; després dintre de la gavia d' or de la Regencia que vá destinarli en Joanet Prim; á continuació en lo galliner de don Amadeo; seguidament en la presidencia de la República y per últim en la era de Sagunto, es lo cas que tothom deya:

—No hi fá res que la gallina siga vella: per vella que siga, porta 'l pedrè ben cubert de greix, y es apropósit per fer bon caldo. De aquest caldo al últim qui se 'n gaudirá será 'l nebot. Preparémnos á veure cosas grossas.

Y 'l país vá preparar-se.

Totas las miradas estavan fixas en lo nebot del oncle.

D' ell y de ningú més dependia la realisació de totas las esperansas.

Era una potencia.

Era com l' espasa en lo joch del tresillo, qu' es sempre 'l primer trunfo en tots los colls.

Casi tots los partits deyan:—Si 'm vè l' espasa, jugo.

Fins los republicans imaginavan que 'l nebot del oncle, cedint á la lley del progrés, passaria las fronteras monárquicas per consagrar-se enterament á la causa del poble.

Republicans antichs y probats eran mirats ab cert desdeny. La febre de possehir l' espasa ho invadia tot. Lo nebot del oncle era una especie de Deu omnipotent, dueny y senyor del caos.

Sols havia de dir *Fiat* y la República era feta.

Prompte vá venir lo desengany.

Vá formarse l' esquerra dinástica baix l' amparo y protecció del mónstruo malaguenyo, afanyós de jugar aquesta mala passada á n' en Sagasta.

Lo nebot del oncle vá convertir-se en *mingo* de una mala jugada conservadora.

Van deixarli tastar lo poder unas quantas senmanas per enllepolirlo.

Y quan més engrescat hi estava, varen dirli:

Aquell lleó tant terrible acabava de convertir-se en un pobret gos d' ayguas. Conserva las melenas; pero son de llanas. Ja no fa servir los ullals sinó la llengua.

Quan los comensals del presupuesto están tips, li ensenyan lo plat y li diuhén:

—Llepa, petit.

Y 'l gossat llepa.

¡Y cóm s' ha anat decandint!

Encare li quedavan alguns amichs y admiradors que creyan de bona fé que sabia corretjirse y tornar per la dignitat que li correspon com á nebot del oncle.

—Tot bon caball ensopega, deyan alguns: déixinlo refer, y ja veurán com se rescabala.

Y ab carinyo contemplavan la seva bandera: «Patria, llibertat, monarquia», aixis, tal com sona y pel seu ordre: primer de tot la patria, la llibertat al mitj y la pobra monarquia á la qua.

Perque, no hi ha més, sent lo nebot del oncle, no podia fallar, havia de fer grans cosas.

—¡Y á fé de Deu que las ha fetas!

Aquella bandera á copia de treurela al ayre y de ferla servir per fregar cada dia novas teorías, s' ha quedat feta una llástima que avuy no la regoneixeria ni 'l mateix embrutadrap que vá pintarla.

De aquell lema de *patria* no 'n queda més que las dos primeras lletres: ara diu *pa*.

Del lema *llibertat* han desaparecut las dos primeras y las duas últimas: ara diu *bert*. ¡*Bert* ab *be*, que fá més asel!

Lo lema *monarquia* es l' unich que subsisteix.

¡Y vegin lo que son las cosas! ¡La monarquia ni menos se l' *escucha*!

Tots los seus amichs han anat abandonantlo.

Avuy no t'è més companyia que la del pollastre de Antequera y aquest encare no es amich seu.

Es si 'l primer que vá desencaminarlo.

Havent fugit de casa seva, renyit ab lo Mónstruo, anava buscant la perduda pèls glacis dels partits polítics, y un dia vá trobar al nebot del oncle.

Vá dirigitli quatre mimos, mitja dotzena de andalusadas, vá ferli compendre que si tots dos s' unian, no

hi hauria ningú á Espanya que pogués posarse'ls al davant y ja 'ls tenim de brassat y passejant lo rumbo entre las riallas de tota la nació.

Perque es cosa de riure aquesta última edició corret-



Dolsa unió de confitura feta del país en dany, durará sols lo que dura la brumera del Champany.

—Alto: á la cuyna s' ha acabat tot.

Y li varen treure la taula, y no havia sortit encare del seu assombro, quan ja 'l mónstruo malaguenyo empanyava la cullera.

jida y aumentada del *Mons parturiens* veure que'l poema èpich se converteix en una *jácara* y la tragedia en saine; contemplar aquella temuda y esperada espasa tornantse l'espumadora de remenar la caldera dels bunyols més vulgars que s'han confeccionat may á Espanya.

¡Pobre nebot del oncle!

Quan van treure'l de la capsja ja era general. Igual que un termómetro la columna d'esperit de vi revolucionari tocava 'ls últims graus del calor, com ell ostentava 'ls últims de la milícia.

L'ha tocat l'ayre y la columna ha anat baixant. Vá passar per las regions templadas, vá frisar en las fredas, vá arribar per últim al glas, es á dir á cero. Avuy se troba deu graus sota zero y no hi ha calor que pugui reanimarlo.

Trista consecuencia de haver perdut la fé en las ideas, y l'esperansa en la llibertat.

Lo pais que tant confiava ab ell lo mira ab just desdeny, y convensut de qu' es un noble inútil, al millor dia dirá:

—Aquest termómetro s'ha espallat: despenjéulo y entreguéulo al drapaire.

P. K.

LA NIT DELS REYS.



ENTRES los Reys imaginarijs van per aquestos mons de Déu repartint los seus obsequijs á la juventut inexperta, los Reys, més ó menos reals, se congregan en un lloch solitari que unicament ells coneixen, y allí cambian las sèvas impresions y 's fan vaticinis per l'any que comensa.

Aquest any, seguint la tradicional costum, los Reys s'han reunit la nit del dimecres al dijous;

y de tan grave entrevista, gracias á la doble vista que sol teni 'l periodista, n'anem á fé una revista,

que no deixarà d'interessar als nostres lectors.

Van assistirhi, segons los nostres informes, los reys d'Italia, de Belgica, de Portugal, d'Inglaterra y d'Espanya y 'ls emperadors d'Austria, Russia y Alemania.

Cadascú va explicar l'estat dels seus negocis, usant de la paraula per l'ordre següent.

L'Emperador de Alemania:—A pesar dels meus esforços per viure tranquil, no tinch un quart de sossego. Quan no son los diputats que 'm negan un augment en lo presupuesto de guerra, son los socialistas que 'm ensiburnan lo poble ó alguna nació vehina que 'm busca las pessigollas per ferme saltar. Estich tan aburrit d'aquestas batussas, que si no fos que á la mèva edat seria difícil colocarme, de bona gana deixaria l'ofici y 'n pendria un altre.

Lo Czar de Russia:—Més malament estich jo, que fa una pila d'anys que envio gent á Siberia y quan més enemichs me trech del davant, més me 'n surten al darrera. Visch voltat de perills y emboscadas: tot ho tich minat; los palacios que habito, los carrers que atravesso, los trens que ocupo... fins la sola de las sabatas que porto. Sento més explosions de cartutxos de dinamita, que vivas del meu súbdits... y en fi, jo us asseguro, val més ser mosso de café que Czar de Russia.

L'Emperador d'Austria:—Vaja, companys; es veritat que cadascú se sent del seu; pero penas com las mèvas difícilment poden contarse sense entèrrir als oyents. Los irredentistas italians me molestan per la esquerra; los servis y 'ls búlgaros m'atormentan per la dreta; la Russia 'm punxa per dalt; la Turquia m' inquieta per baix. Y per colmo de tragerias, la malhomesa Hungria 'm mira ab tal rezel, que sempre estich ab l'ay al cor tement que un dia al despertarme 'm trobaré la mèva imperial corona dividida en varios bossins.

La Reyna d'Inglaterra:—Tot lo que fins ara s'ha explicat, son flors y violas comparant ab lo peliagut de la mèva situació. L'excès de producció mata las mèvas industrias; lo socialisme ha pres la Gran Bretanya per camp de maniobras; la India viu neguitosa y malcontenta, aixuixada pels russos, y 'ls irlandesos están com qui diu arma al bras, resoltos á arreglar á tiros la seva eterna qüestió agraria.

Lo Rey de Belgica:—Si á un Estat petit li corresponen penas petites y á un Estat gran treballs grans, Belgica déu haverse engrandit d'una manera notable, perquè d'un quant temps á aquesta part, los conflictes hi apareixen ab tanta abundancia com los bolets després d'una pluja. L'un dia *huelgas* tumultuosas, l'altre manifestacions guerreras; avuy cants de la *Marsellesa*, l'endemá banderas rojas y crits subversius... ¿Hi ha algú de vostés que me 'n dongui un bon pico del trono?

Lo Rey de Portugal:—Jo també 'm vench lo meu.

La malura moderna també se m'ha ficat á casa y entre 'ls partidaris de la unió ibèrica y 'ls republicans y 'ls progressistas y 'ls conservadors, m'han posat un cap com uns tres quartans ¡Ditxós l'home que tèn un passamentet y pot viure tranquil sense coronas ni caborias.

Lo Rey d'Italia:—A dir la veritat, la mèva situació, per més que no ho sembli, no es gayre més divertida que la de vostés. Tinch dintre de casa un partit revolucionari que no calla may; tinch una colla d'impacients que tot lo dia m'están abordant contra l'Austria y la Fransa; tinch un exèrcit y una marina que se 'm menjan de viu en viu, y per coronar l'edifici, tinch un Papa que m'está aixordant ab las sèvas patètics lamentacions y amenassant ab altres arguments no tan patètics ni tan inofensius com las queixas.

Lo Rey d'Espanya:—

Lo fiscal (que està mirant lo que escribim).—¡A veure! Acabí.

—¡Ah! ¿Vosté es aquí?

—Si senyor; vaji seguint.

—De cap manera.

Estant vosté aquí á la vista ja s'ha acabat la revista.

FANTÀSTICH.



'atribuix á n' en Puigcerver la idea de aumentar las contribucions y especialment la territorial.

Hem de confessar que may millor ocasió que ara que tothom está ab l'aygua fins al coll.

Una apretada més y á pico tothom.

Lo ministre de la Guerra demana 53,000 homes.

Dadas las baixas que hi ha hagut durant l'any, creuhen las personas entesas que ab 15 ó 20 mil n'hauria tingut de sobras.

Pero 'l ministre més que homes necessita pinsans.

Y also, pares de familia, ó la sanch dels vostres fills ó 300 duros per barba.

—Diners ó la vida.

Aixó es governar.

L'iglesia de Osuna ha sigut robada.

Los lladres van endurse'n una carretada d'objectes, y naturalment ningú 'ls va veure y 'ls objectes ningú 'ls ha trobat encare.

Ja se sab: per miracles á las iglesias.

¡Y cuidado que 'l *Correo catalán*, sense encomanarse á Déu, ni al diable, ni al rey de las húngaras, exclama:

«Osuna no déu ser un poble civilisat y populós sinó un aduar africá.

«O lo qu' es lo mateix, liberal.»

Ab una mica més diria 'l tal *Correo* que 'ls liberals eran los autors del robo.

Vaja que aixó ni siquiera son judicis temeraris.

Mal pot fer judicis qui no tèn judici.

Y ara á mi se 'm acut una idea. Permètinme que l'exposi.

«Considerant que 'ls robos de las iglesias, per ser sacrilechs, son altament escandalosos y desmoralisadors.

«Considerant que casi tots ells quedan impunes, per no descubrirse casi may als verdaders culpables.

«Considerant que 'ls catòlics pateixen molt d'esperit al veure semblant impunitat.

«Demano que las iglesias quedin despossehidas de tots los objectes de valor que pugan tentar la codicia dels sacrilechs, y que 'l seu producte s'apliqui íntegrament á la fundació d'escolas ahont s'expliqui l'evangeli, y especialment lo sentit de aquells passatjes en los quals s'explica que Jesucrist y 'ls seus apòstols anavan descalsos pèl món.»

Lo gobernador de Barcelona Sr. Antunez, es un bon senyor, que allá ahont sab qu' existeix una necessitat hi acut pressurós á remediarla.

Alguns periódichs relatan sas visitas á malalts y personas desvalgudas, á las quals las hi ha prodigat consols y ausilis.

M'alegro molt de coneixe aquesta bondat de sentiments, Sr. Antunez.

Barcelona está plena de miserias.

¿Vol que li citi un malalt molt grave?

Lo cos electoral, Sr. Antunez.

Vaji á visitar-lo. Lo Sr. Rius y Taulet lo tèn tancat,

diguili que li ensenyi, y veurá ¡quants morts per enterar! Y sobre tot ¡quants vius qu' esperan tandal!

A Azpeitia s'ha inaugurat un monument á Zumalacárregui.

Aixó proba fins á quin extrém son tolerants las situacions liberals.

Supòsinse que manessin los carlins y que 'ls liberals tractessin d'erigir un monument á Espartero.

¿Ho conseguirian?

Pero en fi, deixèmos. Era un dels seus: volen honorarlo... ¡Qué l'honrin!

De totes maneres, lo monument á Zumalacárregui, á part de demostrar la tolerancia de las situacions liberals, perpetuará la mala ánima dels mateixos carlins.

Era Zumalacárregui 'l primer talent militar de la causa absolutista.

Havia conseguit pasmosas victorias; pero com si portés lo cástich en la causa mateixa que servia, á medida que anava creixent, creixia l'enveja y l'odi de Carlos V y de la seva camarilla.

Una bala liberal va ferir-lo havents de que la ingratitude dels seus partidaris li hagués arrancat l'existencia.

Lo rey de las húngaras li envia ara una corona.

—Quan fou mort lo combregaren.

De tots modos la corona del nèt dirá ab son mut llenguatge: «L'avi era un sabatassas.»

Vels'hi aquí 'l verdader significat del monument á Zumalacárregui.

Estranyesas:

Vè 'l dia de cap d'any y volen enviar targeta á un amic: la fican dintre de una sobre y la tiran al corréu. Si l'amic resideix á la mateixa població, haurán de posarhi un sello de 5 céntims.

Ara si l'amic resideix á fora, per més que siga al altre extrém d'Espanya, ab un quart de céntim ne tenen prou.

¿No es veritat que al industrial que fés una cosa per l'istil li dirian que ha perdut la xaveta?

CARTAS DE FORA.—Lo rector de Premiá de Mar s'ha tornat protector de un café en detriment de un altre. Desde la trona vá combatre 'l Café de las Delicias perquè hi havia cant y ball flamench, á fi d'ajudar al de la Font ahont hi funcionavan alguns artistas de cant y ball; pero de pá sucat ab oli. Si 'l rector de Premiá vol protegi de debó al café de la Font, pot fer una cosa; deixarse de tractar aquest assumptos desde la trona que no es el siti més oportú, y anarse 'n ell en persona á ballarhi. Y si hi vá en companyia de la seva majordona que segons dibuen es molt guapeta y per anyadidura separada del marit, l'èxit es seguríssim.

L'Ateneo de Sant Lluís Gonzaga de Sant Andrés de Palomar tracta de regalar una ploma d'or al bisbe de Casanovas «per tots los actes de santa intranquencia qu' en lo seu gloriós pontificat ha executat.» Aquestas frases textuales estan copiadas de l'ofici *confidencial* que dirigeix á algunas corporacions amigas, suplicant que l'ajudin á costejar la citada ploma.— Me sembla que no trobará gayre apoyo: si tractés de comprar un trabuch, encare.

Fatigats en extrém uns cassadors que havian recorregut las montanyas vehinas de Moncada fan alto á la rectoria de Reixach y demanan aygua al rector. Resposta de aquest:—«No 'n tinch més que un cantí y 'm costa diners.»—Li demanan pá, aconsolantse de pagarli y respon:—«Lo tinch pèl meu us y no pèls altres.» Y al anarse 'n al temps de dirli.—«Passiho bè» 'ls venta la porta pèls nasos.—Aquí tenen lectors un exemple de com certs ministres de Déu practican las obras de misericordia, sobre tot aquella que mana que 's dongui beure al que tèn set.

LA LLEGENDA DE LA ESQUERRA.

Plé d'esperansas verdas, molt verdas y ab un programa bastant butó, Lopez Dominguez trassava un dia lo derrotero d'un partit nou.

—«Será la *Esquerra*—va dir, quadrantse.—

«Nostra bandera portará sòls los grans principis d'aquella célebre inoidivable constitució.»

Y alsant pèls ayres un drap molt ample, la Espanya entera s'hi agrupá entorn y en lo seu centro tots vam llegirhi:

—«Xeixanta nou.»—

Faltaren palmas per coronarlo: xarangas, arpas, coros, pendóns...

tot va vessarse, per dona á entendre lo cas que 's feya del gran nebot.

Perquè d'un home que á n' en Serrano li deya *tio*, ningú del món

se 'n esperava sinó proesas

rasgos insignes, cops de valor.

—«Sí!—deya 'l poble:—la causa santa

troba un guerrero dels de *mistó*:

no hi ha en Serrano, pero ¡qué importa!

¡queda 'l nebot!—

Passaren días, días... y días; passaren mesos y ¡qué se jol! l' ilustre jefe se 'ns arronsava y casi sempre tenia son. Moret, Montero, Beranger, Martos van desertarli del batalló, y 'l gran guerrero, ni una paraula, serio que serio, com si fos mort. Per fi una tarde qu' estava núvol va despertar-se de sopetón, y, com un toro furios, va dirnos: —Aquí estich jo.

—¡A veure, á veure! ¡que 's descantelli! ¿qué fa? ¿qué pensa? ¿qué t'è? ¿qué vol?— deyan á coro las sévas tropas, parant orelas pel gran sermó. Obra la boca y jay, deus piadosos! ¡quí es capás ara de dir tant sols una part mínima dels gatuperis que va endressarlos lo trist nebot? Los homes serios casi ploravan, las criaturas tiravan rorhas y varios gossos que allí hi hi havia lladravan tots.

A conseqüencia d' aquest desastre y dels enredos que 'l director va dibuixarlos sobre 'l programa, la desbandada va aná al en gros. Uns van ficarse ab los fusionistas, á aquests lo monstro va ferlos lloch y altres, més sabis, van amagarse la cara á trossos y ab fanch al coll. Pero en Becerra, pensant qu' encara la pastarada tindria adob, va dí al seu jefe:—Deixils que fugin: ja serém prou.—

Trist, mort de pena, ja sense brújula, pero creyentse tenir rahó, lo nebot teya la mar de calculs buscant lo modo de da un bon cop. Quan ¡quina idea més peregrinal t'è la ocurrencia, digne d' ell sol, de coaligarse ab lo d' Antequera, l' húsar, lo pollo, lo dels cordons. Y 'l bon Becerra, quan va saberho, al punt va escriureli un paperot que deya en termes bastant lacónichs: —Estigui bo.

Pocas senmanas aixís passaren: en Paco, al v. ure que 'l company nou ja no li feya res més que nosa, va aná espolsantsel poquet-á-poch. Y un dia 'l jefe d' aquella Esquerra tant ponderada per tot lo món, va arribá a veures sense bandera, ni amichs, ni socios; pelat y sol. Pero al mirarse dintre la lluna dels miralls régios dels seus salons, diu qu' exclamava:—¡Bah! Veig qu' encara som dos: tú y jo.—

G. GUMÁ.



l' últim dia del any van ser convidats á dinar á casa dels condes de Vilana en Cánovas y en Sagasta. Sentats l' un al davant del altre, á penas van lastar res. Y no es que 'ls faltés gana. Pero al trobarse frente á frente diu que 's menjavan ab la vista. ¡Quina sort fora pel país sí del un no 'n quedés més que 'l tupé y del altre 'ls lentes!

Cosas de la difunta esquerra. Renyeixen en Becerra y en Lopez Dominguez, perque aquell tractava d' inclinarse á n' en Sagasta y 'l nebot del oncle li t'è declarada guerra sens quartel. Y al mateix temps en Bermudez Reyna, un dels generals de la llopada de 'n Lopez Dominguez, accepta la fiscalia del Concell suprem de la Guerra. Ell podrá dir ab salero lo qu' en Pitarra ha dit ja: «Aixó ho faig com á guerrero; pero no com á esquerrá.

Aquesta es, després de tot, la manera de fer la guerra que tenen los esquerrans. Guerra sense quartel. Sense quartel; pero no sense ranxo.

Piropos que 's dirigían mútuament los de 'n Lopez Dominguez y 'ls de 'n Becerra en l' última reunió dels esquerrans. —¡Cobarts! deyan los uns. —¡Farsants! cridavan los altres. Y desde 'l carrer deyan los transeunts: —¡Qué bèl! ¡Qué bè que 's coneixen!

En Becerra s' ha anat á refugiar en lo Circul popular de l' esquerra. Qual circul lo dia dels Reys tractava d' obsequiarlo ab un ápat. —¡Qué t' han dut los reys, Manelet? —Un plat d' escudella.

Ja 'n t'è per escalfarse 'l ventrell. Y per prosseguir la campanya comensada. Campanya que será duta ab tal brio, que fins se parla de la publicació de un periódich, órgano autorizado de las ideas de aquest esquerrá solitari. ¿Un periódich órgano de 'n Becerra? Batejemo: *El Becerro*. ¡El Becerro, y tiri al dret!

L' esquerra está patejada; pro 'l general está firme, y no ha de cedir en tant que no vinga 'l gran conflicte que ha de venir, oh no ho duptin de barallarse y destruhirse en Dominguez ab en Lopez ó en Lopez ab en Dominguez.

La llegenda dels reys. En los primitius temps, passavan los reys, y als pobres ignocents los hi duyan joguinas perque s' entretinguessen.

Després, ja una mica més avansats, los reys los duyan laminaduras, per enllapolirlos, espatllarlos lo ventrell y tenirlos subjectes, malalts al llit. Més tart, los pobles comensavan á fer picardias, y 'ls reys los duyan deixuplinas y mordassas. Avuy los pobles son grans, no creuen ab res, ni ab los reys, y 'ls reys passan de llarch, vestits de paísá y d' esquitllentas.

En un estat d' Alemania s' ha celebrat una exposició de bestiar, alcansant un dels primers premis un bou de gran tamanyo.

Lo rey en persona vá posarli la medalla al coll, y 'l bou, doblegant las potas devanteras é inclinant la testa vá rendirli acatament.

Vaja que aquest rey es un home de sórt. Perque dema que 'l destronin, agafa 'l bou y 's guanya la vida en qualsevol Circo equestre.

Ha anat á Madrid la comissió del ramí, ha visitat á varios personatjes, ensenyant á tothom las mostras de aquest producte, que ha tingut molts admiradors.

¡Ja ho crech que n' ha tingut! En Puigcerver ja está meditant quina contribució li posará per baldar als que 'l cultivan.

En Moret rumia quin tractat de comers podrá conjuminar per alcansar lo mateix objecte.

En Cánovas pensa protejirlo á lo menos fins que pugua recullirse ramí suficient per trenar unas bonas deixuplinas.

Y en Sagasta 'l protegirá també fins que 'n tinga prou per ferse una corda y penjarse al arbre de la llibertat.

Efemerides: 3 de janer de 1873.—Lo general Pavia disolt á viva forsa l' Assamblea republicana, entregant lo poder al Duch de la Torre y á n' en Sagasta.

3 de janer de 1887.—Sent en Sagasta president del consell de Ministres de la Regencia, tracta de desferse del general Pavia, que ocupa la Capitanía general de Madrid.

Comentari de Calderón de la Barca:

«El traidor no es menester siendo la traición pasada.»

Sembla que s' están estudiant los medis convenientes per combatir l' adulteració dels vins espanyols.

Ho celebren moltíssim. Pero ¿y l' adulteració de las lleys? ¿Y l' adulteració del sufragi? ¿Y l' adulteració de la llibertat?

Al comensarse l' any 1887 s' ha desfet l' esquerra. Los esquerrans poden dir: «Any nou, mort nova.»

Un telégrama de Turquia: «Gabban Effendi ha sigut rellevat del seu càrrech.» Mirin que tal, si deuen estar apurats allá á Turquia, que ara ab aquest fret que fa 's desfán del gaban. Pero no 'ls arrendo 'l costipat. Russia s' encarregará de ferlos suar.

Tant excitat está 'l Czar, creyent que han de marto, que no abandona may lo revólver y tot lo cos li tremola.

Pero encare molt més qu' ell tremolan los ministres quan han de anar á despaxarhi.

De manera que si aixó dura ja no 's dirá: «Tremola com la fulla al arbre.» Ara haurá de dirse: «Tremola com un ministre rus.»



A LO INSERTAT EN IO ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—Pollastres-Senyora.
2. MUDANSA.—Roch-Rich-Rech-Ruch.
3. QUADRAT.—C A N A
A M O R
N O R A
A R A M
4. TRENCA-CLOSCAS.—Riera Alta.
5. GEROGLÍFICH.—Per bonas figas, Fraga.

Han endavinat totas las solucions los ciutadans R. T. Diplomátich, Nas de Bisbe, P. R. de Olot, Un Sarra-lench, C. de Sati, Saldoni de Vallcarca, y un Arxilogó; n' ha endavinadas 4 N. A. y 3 no més J. Baletanas y Lagartijillo.



XARADA.

Quant á Prima-dos-tres-quart vaig aná ab lo senyó Eudalt, una molt tres-quart-total que 's deya Una-cinch Isart, una hu-quart me regalá y un bonich quart-quinta-tres perque aixís motiu tingués per pode' en ella pensar.

J. CABRÉ.

ACENTÍGRAFO.

Del déu Tot diu qu' ets devot. ¡Vet' aquí perque ets tant Tot!

P. M. MONARQUICHS.

INTRÍNGULIS.

Buscar una paraula que significant unas bestias baynyudas, trayentli una lletra del davant vaja donant lo següents resultats: 1.º En los barcos.—2.º Una part de la persona.—3.º Alguns soldats ne son.—4.º En las cartas.—5.º Consonant.

J. HCLOF.

TRENCA-CLOSCAS.

BERTOLDO.

Formar ab aquestas lletas lo titol de un drama catalá.

SALDONI DE VALLCARCA.

GEROGLÍFICH.

× × ×
|
á × × i
A

CÁLAMO.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciutadans J. Badia, Un de fora, Albert, Bruno Duran, Pep de la Teya, J. Laverny, A. Torres, J. Espunya Ribot, A. Ramonet, A. Sampons, y Kms: Lo que 'ns envian aquesta senmana no fa per casa.

Ciutadans P. R. de Olot, E. C., Horru M. R. S., Lagartijillo, J. Baritanas, A. Kin Fo, Elecxeax Coma, N. A., Saldoni de Vallcarca, C. de Sati, Un Sarra-lench, Nas de Bisbe, R. T. Diplomátich, Noy gran de Reus, Un aficionat, Pepet d' Esplugas, Joanet de Berga, Allediv Ocsienarf, F. Claramunt, P. Extraordinari, J. M.º Bernis, S. de Palafrugell, Noy gran, Xicot com cal, A. Palleja, Antonet de las figuras, Esquitx de cómic, J. Laverny, C. Salamé, Aguilera, Un Tronera, C. Banyas, y Anton T. A.: Publicarem alguna cosa de lo que 'ns envian.

Ciutada S. Ust: Los versos estan bé com de costum.—Cucarauch: Lo mateix li dihem.—J. Lambert: També va bé.—Frascuelillo: ¡re-tebien!—R. P. y S.: Com vosté compendra no tenim espay per entrar en details: tots los traballs que rebém los subjectem á la idea de si son ó no acceptables pel nostre periódich.—F. T. y Gonzalez: L' articlet va bé.—Candor Salamé: Los demés traballs no poden aprofitarse.—Ll. M. «La Viuda» va bé: l' altra conté una idea molt gastada.

ALMANACH

DE LA

CAMPANA DE GRACIA

PER 1887

TERCERA EDICIÓ

Preu DOS ralets.

Se ven en la llibrería Espanyola de Lopez, Rambla del Mitj, 20, principals llibrerías, Kioscos y Corresponsals de la CAMPANA y La Esquella.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.

6 DE JANER DE 1887.



Los reys de aquest any.